

bàn giải phẫu thẩm mỹ. Mỗi lần nghe nói đến giải phẫu, nàng đều lắc đầu lia lịa. Thà nàng chết, nàng không thể trở thành đàn bà xấu xí.

Thu Thu đưa tay tắt đèn đêm.

Giấc ngủ bỗng đến với nàng. Mi mắt nàng dè nặng xuống. Đột nhiên, nàng lại không muốn ngủ nữa.

Nàng mở rộng mắt, chống với giấc ngủ đang ủa vào cơ thể. Nàng cần thức thêm một lát nữa.

Vì Sisumang hẹn đến thăm nàng.

Nàng nằm yên như vậy rất lâu. Nàng nghe rõ mồn một những tiếng động kỳ lạ của Trung tâm KX ban đêm. Tiếng động cơ từ núi đá xa xa vọng lại, xen lẫn tiếng hú quái đản của bầy thú không tên đi ăn đêm. Rồi vạn vật chìm vào yên tĩnh ghê sợ.

Vành tai bên phải của nàng vừa thu được một tiếng động nhẹ. Âm thanh khác thường này từ ổ khóa phát ra.

Nàng ngồi nhồm dậy trong tối. Sisumang quả là gã si tình nguy hiểm.

Tài mở khóa êm ru của hắn chứng tỏ hắn là tay gián điệp cừ khôi.

Cửa mở ra từ từ.

Một bóng đen lọt vào. Trời tối om, Thu Thu không thấy gì, ngoại trừ bóng đen to lớn bên cánh cửa. Bóng đen tàn ngần một giây rồi đi mon men chân tường.

Một luồng lạnh khi rừng rợn chạy khắp châu thân Thu Thu. Bóng đen vừa chiếu một vệt sáng nhỏ xíu xanh lét trên nền nhà. Loại đèn bút máy này thường được giới điệp viên quốc tế sử dụng mỗi khi đột nhập nhà lạ.

Linh tính báo nguy cho nàng biết bóng đen không phải Sisumang. Nếu là Sisumang, hắn đã mở đèn, hoặc ít ra là gọi tên nàng.

Vậy bóng đen là ai? Nàng không tin hẳn là Bunvich.

Thu Thu gạt mền sang bên, rồi bước nhẹ xuống giường. Nàng không dám xô chân vào giếp sợ gây tiếng động. Trong đêm thanh vắng, nàng nghe rõ hơi thở đều đều của người lạ.

Hắn đứng cách nàng chừng 4 thước. Hắn đứng im giây lâu, như để làm quen với trời tối.

Ngon đèn tí hon trong tay hắn đã tắt. Bất giác, Thu Thu rợn tóc gáy. Lăn lộn đã nhiều nàng không còn là người đàn bà sợ hãi vô cơ. Hơn một lần nàng đã nhìn thẳng vào cái chết, coi nhẹ như lông hồng. Song đêm nay không hiểu sao nàng lại cảm thấy một cái gì kỳ quái, khiến nàng run rẩy như đứa trẻ lần đầu bị lừa vào bẫy tha ma hoang vắng.

Tia sáng đèn bấm lại được bật lên và chiếu quanh giường. Thu Thu khắp khởi lo ngại.

Tấm mền của nàng đã được cuộn tròn, đứng xa có thể tưởng lầm nàng còn nằm trong giường. Dễ lắm hơn nữa vì cái mùng phủ quanh giường được may bằng thứ vải mắt cáo dày. Đứng ngoài nhìn vào chỉ thấy lờ mờ đồng chân gối hỗn độn. Nhưng nếu người lạ lại gần, mưu kế của nàng sẽ bại lộ.

Một đốm lửa lóe lên.

Thu Thu nằm rạp xuống đất. Một tiếng bụp như tiếng mở nút sam banh nổi lên trong phòng.

Từ phòng bên, vắng lại tiếng kêu:

— Mòna, Mòna ?

Đó là tiếng kêu thất thanh của Lisa. Một loạt hai tiếng bụp khô khan nữa. Người lạ mặt nhắm bắn vào giường. Tuy khẩu súng được lắp ống cao su hãm thanh, tiếng đạn róc vẫn nghe rõ mồn một.

Tại sao người ta định giết nàng ? Nàng chưa kịp tìm câu trả lời thì hai phát súng nổ tiếp.

Ở phòng bên, đèn được mở sáng. Ánh sáng phủ phàng lọt qua khe cửa. Thu Thu núp sau tủ nên không thấy rõ mặt người lạ.

Lisa đập tung cánh cửa :

— Gì thế Mòna ?

Tiếng xe hơi rú lên ngoài vườn. Cửa ra vào đóng lại kêu rầm. Bóng đen đã biến mất trong màn đêm Lisa vặn đèn phòng ngủ. Thu Thu từ sau tủ quần áo bước ra, nét mặt vẫn bình tĩnh như thường lệ.

Nàng chỉ vào giường :

— 5 phát đạn vào đây. Lisa thấy không ?

Lisa gạt đầu :

— Vâng. Tôi đang ngủ say, nghe tiếng động vội tỉnh dậy. May quá. . .

Người nữ tỳ không kịp nói hết. Sisumang đã xô cửa vào. Dưới ánh đèn sáng quắc, Thu Thu đọc thấy vẻ kinh ngạc trên mặt người đại tá an ninh Lào. Nhưng chỉ một giây đồng hồ sau, hắn hiểu rõ tình hình. Hắn nắm tay Thu Thu :

— Susu vừa bị mưu sát phải không ?

Thu Thu gạt đầu :

— Vâng. Hung thủ tẩu thoát mất rồi.

Sisumang chất lưỡi :

— Thảo nào ! Tôi thấy bóng đen chạy vọt qua xe. Tôi vội vã tắt máy, vọt xuống định bắt song hắn đã biến sau lùm cây trong vườn.

Sisumang cúi xuống nhặt một vỏ đạn. Hắn huýt sáo miệng, tỏ vẻ sừng sốt :

— Lạ thật, loại đạn Na-găng này sĩ quan an ninh ở đây mới có. Susu, em nghi ai không ?

Thu Thu đáp :

— Không.

Sisumang nói :

— Riêng anh, anh nghi Bun vich. Đại tá Bun vich. Không đoạt được em, hắn lập kế giết em.

Nàng không đáp. Nàng mong sát nhân là Bun vich. Dầu không, nàng cũng tìm cách cho Sisumang tin rằng hung thủ là Bun vich. Vì có thể nàng mới loại trừ được một địch thủ nguy hiểm.

— Em sợ phải không ?

— Vâng, em sợ lắm. Lúc rời câu lạc bộ, em đã có linh tính là sớm muộn Bun vich sẽ trừ khử em. Đêm nay thất bại, hắn sẽ tái diễn đêm mai. Có lẽ em sẽ chết vì tay hắn.

— Đừng ngại, anh sẽ bảo vệ em chặt chẽ.

— Hừ, một ngày 24 tiếng đồng hồ, không lẽ anh theo em từng giây, từng phút. Và lại, sự có mặt của em sẽ làm thiên hạ dị nghị. Họ sẽ không bằng lòng. Có lẽ em phải báo tin cho trung tướng Kórin biết để đối phó.

Sisumang gạt phắt :

— Đừng. Kórin biết, việc bé sẽ được xé ra to, em có thể sẽ bị đòi về Mạc tư khoa, chúng mình sẽ xa nhau, anh lại không còn dịp báo thù nữa. Em hãy giữ kín mọi chuyện xảy ra, anh sẽ lo liệu chu đáo.

— Anh định làm gì ?

Sisumang nheo mắt, cử chỉ bí mật :

— Rồi em sẽ biết.

Sisumang ngồi xuống. Tấm đệm dày và êm lún xuống dưới sức nặng 70 kilô của gã đàn ông lực lưỡng. Mùi son phấn thơm tỏa ngát gian phòng. Thoang thoang trong mùi son phấn là mùi da thịt kỳ diệu của mỹ nhân. Sisumang nhìn Thu Thu bằng cặp mắt đắm đuối. Như được dẫn ngầm từ trước, Lisa lảng sang phòng bên và nhẹ nhàng khép cửa. Trong phòng ngủ ấm cúng chỉ còn Thu Thu và gã đại tá si tình.

Thu Thu ngoan ngoãn ngồi xuống bên Sisumang. Hắn quay mặt về phía nàng.

Dưới đèn, hắn có vẻ mặt khôi ngô và khả ái khiến nàng chột dạ. Nàng không yêu hắn, song nếu vì bôn phận phải nằm trong tay hắn thì cũng mãn nguyện phần nào. Mặc dầu hắn còn thua Văn Bình xa. . .

Hắn rón rén cầm bàn tay mềm mại của nàng đưa lên miệng hôn. Cử chỉ của hắn dịu dàng và kính cẩn như người thấp hương trên bàn thờ một ngày trọng đại, Nàng vẫn đề yên. Hơi thở rồn rập của hắn làm nàng rạo rục. Dầu sao nàng cũng là người đàn bà có trái tim biết rung động và có làn da biết rung rẩy dưới sự mơn trớn của yêu đương da diết. . .

Sisumang kéo Thu Thu vào lòng.

Nàng nằm ngửa trong đôi tay chắc nịch của hắn đôi môi hé mở. Dưới làn áo ngủ mỏng dính, có thể nhìn hết bên trong, màu da trắng hồng và đôi gò bồng đảo căng cứng, tròn trịa, hiện ra lồ lộ.

Vời sắc đẹp tuyệt vời, Thu Thu là hiện thân của một sự quyến rũ kinh hồn.

Nhắm mắt lại như không dám nhìn rõ kho tàng độc nhất vô nhị đang phấp phồng trên ngực, Sisumang cúi xuống, hôn vào môi nàng. Bàng hoàng — một nửa vì đóng kịch, một nửa vì sung sướng thật sự — nàng đón cái hôn say sưa của viên đại tá Lào. Từ chi nàng đột nhiên bủ rùn. Có lẽ nàng bắt đầu có thiện cảm với hắn.

Mối Sisumang nằm trên môi nàng rất lâu. Trong sự cọ xát da thịt, nàng biết hắn đã yêu nàng ghê gớm, yêu đến trình độ có thể chịu đựng mọi lầm lỗi của nàng, và có thể xả thân vì nàng. Một mảnh lực bí mật lạ lùng lồi cuốn nàng vào người thanh niên mà nàng mới quen trong trường hợp éo le. . .

Bàn tay phải của Sisumang đặt trên vai nàng. Cái áo ngủ bị tuột hai nút cổ để lộ phía trên nõn nà của bộ ngực núi lửa. Sisumang luồn bàn tay dưới áo. Phía trong, nàng không mặc gì hết.

Không hiểu sao sự vượt ve tinh tú của Sisumang lại đánh thức bản tính lãnh đạm và gan góc của người nữ điệp viên trong lòng Thu Thu. Nàng chợt nhớ đến sứ mạng nguy hiểm của mình. Một thanh niên dĩnh ngộ và lịch sự như Sisumang không phải không xứng với thân thể vệ nữ của nàng, song nàng có cảm tưởng là sau khi được hoàn toàn thỏa mãn Sisumang sẽ không còn dấn dộn, và không còn sẵn sàng hy sinh cho nàng nữa. Muốn lợi dụng hắn, nàng phải làm hắn luôn luôn thèm khát, luôn luôn đòi hỏi mà luôn luôn thất vọng.

Nàng bèn nắm bàn tay Sisumang từ từ kéo ra khỏi ngực. Sisumang hỏi trong hơi thở hổn hển :

— Em không yêu anh sao ?

Nàng thở dài thật khéo :

— Anh đừng hỏi em thì hơn: Không yêu, em đã chẳng hẹn anh tới phòng em đêm nay. Song tâm thần em còn bấn loạn, em không còn hứng thú nữa. Khất anh đến khi khác.

— Đến bao giờ ?

— Đêm mai.

Mắt nàng bỗng đỏ hoe. Nàng cấu vào lòng bàn tay hần :

— Vị tất anh còn gặp em đêm mai nữa.

Sisumang hỏi dồn :

— Tại sao ?

Thu Thu lại thở dài :

— Vì Bun vich. Bun vich sẽ không tha thứ cho em. Hần tổ tình chân thành mà em từ chối. Vì em yêu anh. . . Anh ơi. em sợ chết lắm. Anh cứu em đi.

Sisumang vuốt tóc nàng :

— Anh đã nghĩ cách đối phó rồi. em đừng sợ. Nội đêm nay anh sẽ thanh toán Bun vich.

— Chớ. Anh chớ nên giết hần.

— Hừ, nếu anh không giết hần, hần cũng giết anh.

— Bè đảng hần đông lắm. Người đàn ông đột nhập vào đây hồi tối chắc cũng là nhân viên Bun vich.

Sisumang gạt đi :

— Không, em lầm rồi. Hần là nhân viên của địch thì đúng hơn. Hần đang bị giam. Anh sẽ

biết nguyên nhân hẳn định ám sát Lisa.

— Hần đang bị giam tại đâu ?

— Trong văn phòng. Thiếu tướng Luy xốp nhờ anh thăm vấn.

— Anh làm việc dưới quyền Ly xốp ư ?

— Phải. Anh là phụ tá đặc biệt của Luy xốp. Trung tướng Korin là tư lệnh KX, song không có nhiều quyền hành bằng Luy xốp. Vì Luy xốp mới là đại diện chính thức của KGB.

— Anh cũng là đại diện KGB ?

— Ồ, quân nhân cao cấp ở đây đều xuất thân từ hàng ngũ KGB cả. Anh được trọng vọng vì là yếu nhân của tình báo Lào.

— Anh sắp thăm vấn hung thủ chưa ?

— Lát nữa.

— Hay quá. Anh đưa em tới xem mặt hung thủ nhé !

— Ghê lắm. Em đừng tới là hơn.

— Em muốn biết tương tận kẻ định giết em. Em không sợ đâu.

— Hần bị tra tấn hết sức tàn nhẫn song nhất quyết không khai. Móng tay, móng chân bị nhổ, máu đỏ lôm, mặt mũi xưng vù, tím bầm, thấy hần em sẽ lộn mửa.

— Em không ngờ anh dữ vậy,

— Không phải anh mà là nhân viên trong ban An ninh đặc biệt tra tấn hung thủ. Và lại, ra tấn kẻ thù là một vấn đề sống chết. Nếu quá nhân nhượng dễ địch phăng ra bí mật thì sớm muộn Trung tâm KX sẽ bị san thành bình địa. cả anh và em lẫn mọi người khác đều tan thành tro bụi.

— Anh đã nghĩ quá! Làm như dịch có ba đầu sáu tay, hoạt động nghênh ngang khắp nơi.

— Sự thật trăm phần trăm, không phải đã nghĩ hão huyền đâu. Các cơ quan gián điệp của địch đã tốn rất nhiều công phu và tiền bạc để điều tra về trung tâm KX. Riêng em, anh cho biết tin tức bí mật vô cùng quan trọng này: theo lời Mạc tư khoa thì tay sai của địch đã trà trộn vào Trung tâm.

Thu Thu trợn tròn mắt:

— Hừ, anh nói đùa, em không tin.

Sisumang lắc đầu:

— Anh không nói đùa đâu. Mật điện của Mạc tư khoa vừa nhận được xong. Mạc tư khoa chỉ ra lệnh cho ban giám đốc KX tăng cường biện pháp phòng thủ nội bộ. Và lại, đâu không có chỉ thị của Mạc tư khoa thì chúng ta cũng phải đề cao cảnh giác sau khi một nhân viên của ban Vô tuyến Điện tử lên vào phòng em với ý định hạ sát.

— À ra hung thủ bịt hiệu tướng Luy xốp bắt tại nhà em là nhân viên ban Vô tuyến Điện tử! Nghĩa là hắn làm việc trong khu vực Đỏ.

— Phải. Ban Vô tuyến Điện tử có trách nhiệm điều khiển phi thuyền chở bom ánh sáng lên thượng tầng vũ trụ.

— Được làm trong khu vực Đỏ, hắn phải là nhân viên được hoàn toàn tin cậy, lẽ nào...

— Trên lý thuyết là một việc, trên thực tế lại là việc khác. Có những nhân viên được tin cậy nhất lại là tay sai trung thành của địch. Gián điệp đóng trò tài lắm, em ạ. Họ luôn luôn có cử chỉ trung thành. Gặp cơ hội thuận tiện. Họ mới

xuất đầu lộ diện. Thiếu tướng Luy xốp nghi ngờ tên nhân viên Vô tuyến Điện tử từ nhiều ngày nay nên cho người theo dõi từng bước.

— Hồi tối, hắn trốn khỏi bệnh viện và lên vào đây.

— Hắn đau bệnh gì mà phải nằm bệnh viện?

— Vì triệu chứng bất loạn thần kinh. Theo anh, có lẽ hắn giả vờ.

— Hừ, trước mắt anh cái gì cũng là giả dối. Không khéo anh cũng cho em là giả vờ yêu anh nữa.

— Đay nghiệt anh làm gì, tội nghiệp. Giả vờ bất loạn thần kinh là hiện tượng thông thường ở đây. Nhiều người làm việc mệt mỏi đã tìm cách cáo ốm để vào bệnh viện. Nói cho đúng, toàn thể đàn ông, nhất là đàn ông trẻ tuổi, đều mắc bệnh thần kinh. Vì em còn lạ gì... sống xa gia đình, xa.

— Anh đừng nói nữa. Ghê tởm lắm.

— Đó là sự thật. Dầu là sự thật phũ phàng. Làm con người, ai cũng phải yêu. Sinh lý cần cho đàn ông cũng như hơi thở.

— Hừ, anh đã biết vậy mà còn tra tấn hắn tàn nhẫn.

— Hắn em biết anh là người hiền hậu. Bản tính cố hữu của dân tộc Lào là hiền hậu. Người Lào không thích róm máu, dầu là róm máu con ruồi. Anh là người Lào, song phải tuân lệnh thượng cấp. Nghề điệp báo lại là nghề tàn nhẫn nhất. Và lại, anh không có cách nào nhân nhượng với hắn được. Chứng cứ đã hiện ra rành rành.

Nhân viên An ninh đã tìm thấy trong phòng

hắn một cuốn sách lạ lùng. Đùng hơn, một tập thơ của thi sĩ E-ren-bua, dịch tiếng Anh.

— Ô, bản dịch Anh ngữ này được bán khắp nơi trên thế giới. Hồi ở Mạc tư khoa, em cũng có một cuốn. E-ren-bua là nhà thơ xã hội chủ nghĩa, ai cũng có quyền đọc. Riêng em, em còn cho rằng người dân Liên xô cần đọc thơ E-ren-bua.

— Dĩ nhiên. Em nói rất đúng. Song nhân viên an ninh cho biết hắn rất ghét thi ca. Ghét cay, ghét đắng. Nên người ta nghi ngờ. Người ta nghĩ rằng hắn dùng cuốn thơ của E-ren-bua làm chìa khóa mật mã để thông tin với tổ chức do thám của địch.

— Thảo nào ! Em bắt đầu hiểu rồi. Thảo nào hắn định giết em.

— Đúng. Em là nhà bác học giàu kinh nghiệm có thể giúp ích nhiều cho công cuộc tìm tòi ở KX. Hạ sát được em, địch sẽ ngăn cản được việc khai thác các tài liệu quan trọng do bác sĩ H. để lại.

Nghĩa là làm chậm trễ công cuộc hoàn thành phi thuyền chứa Tia sáng Giết người.

— Té ra anh đã biết rõ đời tư của em.

— Anh không biết rõ lắm đâu. Thật ra anh cũng không muốn tìm hiểu làm gì. Vì anh có linh tính là mối tình giữa đôi ta như cái mạng nhện mỏng manh, đụng nhẹ vào là đứt. Anh lại có cảm tưởng là em chỉ thích hiện tại.

Cũng như em, anh sống với hiện tại. Dĩ vãng và tương lai là những điều không nên nhắc tới. Biết đâu, lát nữa anh sẽ chết.

— Nói bậy.

— Anh nói thật. Được em yêu, anh chết cũng cam.

Khôn ngoan, Thu Thu trở lại câu chuyện bỏ dở. Nàng đặt bàn tay lên vai hắn, giọng tha thiết :

— Này anh, tại sao hắn lại phăng ra em ?

Sisumang thở dài :

— Cái đó mới nát óc. Em mới đến Trung tâm còn chân ướt chân ráo. Vậy mà hắn đã biết rõ em, và biết rõ nơi em trú ngụ. Chi tiết này chứng tỏ hắn không hoạt động một mình. Hắn phải có đồng lõa ở nhiều nơi khác. Và ở những chức vụ đầu não.

Thu Thu không cần hỏi thêm nữa. Nàng đã biết được nhiều điều hệ trọng. Giờ đây, nàng phải tới phòng thẩm cung.

Nàng thở thê với Sisumang :

— Anh chờ em một phút. Thay áo xong, em ra liền.

Không đợi Sisumang ưng thuận, nàng mở tủ lấy ra bộ y phục chèn màu đỏ nhạt. Nàng cởi bỏ áo ngủ, chầm chập vút xuống giường.

Thân thể cân đối nõn nà của nàng hiện ra lộ lộ trong gương. Tuy Sisumang ngồi quay lưng lại, nàng biết là hắn đang nhìn trộm. Nàng giả vờ không biết, vì nàng cần hắn say mê nàng thêm nữa.

Nàng mỉm cười thật quyến rũ trước khi xô chân vào ống quần chật ních như dán vào da thịt. Nàng cố tình rên rang với hảo ý dành cho gã đàn ông si tình một vài phút thưởng thức thần tiên nữa. Đến khi nhận thấy Sisumang đã no mắt, nàng mới khoác sơ mi và gài khuy.

Nàng uốn éo đến gần hẳn :

— Em sẵn sàng rồi. Đi chưa anh ?

Sisumang giật mình, như tỉnh mộng :

— Ừ, thì đi.

Ngoài vườn trời vẫn tối om.

Phong cảnh ban đêm vắng lặng và thê lương đến rợn tóc gáy. Một cơn gió lạnh từ hốc núi dang xa thổi dốc lại làm nàng run lên, hàm răng đập vào nhau cầm cập.

Sisumang quàng tay ngang lưng nàng. Chiếc xe hơi đậu ngoài vườn là một loại «dip» đặc biệt, leo gộc dễ dàng, phóng nhanh trên sa mạc và bùn lầy như đường thẳng.

Sisumang cho động cơ nổ tròn. Thu Thu hỏi qua tiếng máy :

— Ban đêm, em đi với anh có sợ Luy xốp khiến trách không ?

Sisumang cười :

— Em đừng sợ. Lão cáo già không biết được đâu.

Thu Thu nhún vai :

— Aah đừng vội khinh thường. Linh gác thấy em sẽ báo cáo với Luy xốp.

— Những báo cáo ấy sẽ không thể đến tay Luy xốp. Vì đêm nay anh là sĩ quan trực.

Ba tiếng «sĩ quan trực» dội bên tai nàng như tiếng sét. Sisumang là sĩ quan trực, nghĩa là suốt đêm nay nàng tha hồ đi khắp Trung tâm. Tuy nhiên, đêm nay nàng chưa thể hoàn thành kế hoạch. Nàng cần biết khi nào Sisumang lại làm sĩ quan trực nữa,

Nàng hèn thổ dài :

— Phiền nhỉ ! Đêm nào anh cũng phải làm sĩ quan trực thì chúng mình hết trò chuyện.

Vô tình, Sisumang đáp không suy nghĩ :

— Không đâu. Cách 3 đêm, anh mới phải trực một lần. Song đêm mai và một vẫn còn trực để bù lại thời gian về Ai lao nghỉ phép. Tuy vậy, em đừng lo. Anh có một tổ ấm rất kín đáo, hai đứa mình tha hồ hú hí.

Xe hơi vòng quanh vườn, rồi phóng ra đường lớn.

Một phút sau, Sisumang lái vào một con đường hẹp, hai bên có những cột điện bê tông cao lêu nghêu phóng tia sáng yếu ớt vào màn sương trắng dày đặc. Tuy mới đến Trung tâm chưa bao lâu, Thu Thu đã nhận ra phương hướng dễ dàng.

Nàng biết xe hơi đang chạy về phía chân núi.

Trong chớp mắt, rặng núi trắng xóa vượt lên sừng sững trước mặt.

Sisumang giảm bớt ga xăng rồi lái từ từ vào một cái hẻm dẫn tới miệng núi đen ngòm.

Đó là lối vào thạch động.

Đề ý quan sát, Thu Thu nhận thấy không phải hầm đá mà nàng đã tới thăm. Thạch động tối như hũ nút. Sisumang lái hí đeo cặp kính hồng ngoại tuyền lên mắt.

Nàng hỏi hẳn, giọng ngây thơ :

— Kia, sao anh không mở đèn pha ?

Sisumang cười hờ hững trong tối :

— Không vặn đèn được, em ạ. Theo chỉ thị, vào trong này phải dùng kính hồng ngoại tuyền. Đây là một cái động bí mật, chỉ riêng nhân viên cao cấp mới biết.

Giải núi vĩ đại này gồm hơn 30 thạch động khác nhau. Trong số, 5 thạch động được dùng làm lối ra vào. 25 thạch động còn lại là bẫy giết người.

— A, chắc là họ chôn mình ?

— Chôn mình là phương pháp phòng thủ cũ rích của đệ nhị thế chiến. Ngày nay, người ta phát minh ra nhiều phương pháp tối tân hơn. Những thạch động cam bẫy này được gắn máy móc điện tử lạ lùng, người lạ đặt chân vào là hơi ngạt phun ra, bị mê man trong khoảnh khắc.

— Ghê quá !

— Còn nhiều cái ghê hơn nữa. Hồi sáng, em được dẫn qua thạch động M-2. Thạch động này là đường vào khu nghiên cứu của các nhà bác học ở tầng hầm trên mặt đất, vào tầng hầm thứ nhất. Muốn sâu hơn, nghĩa là muốn tới khu vực ĐỎ, tối mật, phải dùng lối đi khác. Như lối này chẳng hạn.

— Linh gác gặp mình thì nguy.

Sisumang lại cười ròn rã :

— Em cứ lo sợ hão huyền. Trong thạch động này không có người gác. Như anh đã nói, đây là lối đi riêng một số ít sĩ quan của Trung tâm.

Xuyên vào trong, em sẽ xuống hầm, và dọc đường em sẽ không gặp ai.

— Xuống khu vực ĐỎ phải dùng lối nào ?

— Cả h đây chừng một cây số.

Sisumang dắt tay nàng qua một cây cò thụ, rễ lớn chằng chịt ngang dọc như một đàn rắn đang bò lồm ngồm.

Thu Thu suýt soa .

— Thạch động này tên là gì, hả anh ?

— M 8.

— Dịch phăng ra M 8 thì chúng mình hết đời.

— Hà, hà, trừ phi dịch là thánh sống. Hoặc anh là nhân viên của dịch. Trung ương đã dẫn do kỹ lưỡng trước khi phái anh tới đây. Anh là sĩ quan an ninh được hoàn toàn tin nhiệm. Vì thạch động M8 cũng như 4 thạch động M21, M22, M23, M24, là trái tim của Trung tâm.

— Như vậy nghĩa là Trung tâm KX sẽ nguy khốn nếu dịch kiểm soát được thạch động M8 ?

— Đúng. Thạch động M8 được thiết trí cách đây 3 tháng để phòng trường hợp dịch lên vào Trung tâm thành công. Tuy hệ thống bố phòng rất nghiêm mật, nhân viên dịch có thể leo hành tới khu vực ĐỎ. Trên đời không có cái gì tuyệt đối. Trung tâm KX là bức tường kiên cố, nhỏ như con chim cũng không thể lọt vào, nhưng sẽ trở thành vô ích nếu dịch giải được tay sai bên trong.

— Anh vừa nói là mọi nhân viên ở đây đều được lựa chọn vô cùng thận trọng.

— Lòng người là vực sâu không đáy, khoa học ngày nay có thể chế ra hỏa tiễn xuyên lục địa và tia sáng giết người song vẫn chưa thể hiểu được lòng người. Kẻ trung thành nhất cũng có thể là kẻ phản bội nhất. Thạch động M8 được thiết lập là để đối phó trong hoàn cảnh một hoặc nhiều nhân viên trung cấp ở đây là tay sai của dịch.

Khu vực ĐỎ được bảo vệ nghiêm mật thật đấy, song lại có yếu điểm. Nếu tay sai của dịch thâm nhập được vào trụ sở chỉ huy, xử dụng máy phun hơi ngạt thì toàn khu vực bị tê liệt, an ninh

của Trung tâm bị đe dọa kinh khủng, không còn cách nào cứu vãn.

Trong trường hợp này, ban giám đốc Trung tâm sẽ xử dụng thạch động M8 làm căn cứ rút lui. Trong thạch động có một sân bay riêng, và 3 máy bay đặc biệt. Loại phi cơ này thuộc loại lên thẳng như trực thăng nên chỉ cần sân bay nhỏ xíu.

Gặp biển, ban giám đốc có thể đáp phi cơ rời Trung tâm dễ dàng, và sau đó sẽ xử dụng vô tuyến điện tử điều khiển cho hơi độc tràn ngập khắp nơi.

Hoặc giả làm cho căn cứ nổ tung ra tro bụi.

Sisumang nin bật.

Nàng thấy bản quý xuống gốc cỏ thụ. Hấn loay hoay trong một phút, hình như để ấn nút bí mật.

5 giây đồng hồ sau, vách đá sừng sững phía trước nứt ra, êm như ru.

Sisumang đưa Thu Thu trở lại xe hơi. Chiếc xe bon bon chạy vào. Tường thạch nhũ từ từ khép chặt lại.

Bên trong tỏa đầy một ánh sáng mờ mờ. Ánh sáng này không do đèn mà ra. Một thứ sơn do chất lân tinh làm cho đường đi lấp loáng ánh sáng.

Sisumang mở đèn xe. Hấn nhìn Thu Thu, giọng nghiêm trọng :

— Bắt đầu từ đây, em đã đặt chân vào khu vực Đỏ.

Thu Thu ngạc nhiên :

— Khu vực Đỏ ở dưới đất kia mà... Từ này đến giờ, anh chưa hề dẫn em xuống bậc thang nào. Là thật...

Sisumang lại cười :

— Em cũng sốt là phải. Vì con đường vào thạch động M8 được xây đắp theo một họa đồ đặc biệt. Nên đường hạ dần xuống, thoải thoải như sườn đồi.

Nàng reo lên :

— Em hiểu rồi.

Lùm đèn pha quét hai vệt vàng xuống con đường lót đá, giữa hai vách đá sù sì cao vút. Sisumang lái thành thạo, chứng tỏ đã quen đường.

Hấn rẽ sang trái.

Con đường nở rộng ra.

Đến một khu đất lớn, đột nhiên ánh sáng tràn ngập. Hàng chục ngọn đèn 1000 nến trên trần thạch động chiếu xuống sáng trưng như ban ngày.

Sisumang đậu xe, tắt máy, rồi diu Thu Thu xuống :

— Đến nơi rồi.

Thu Thu khấp khởi mừng thầm. Lối đi bí mật này sẽ giúp nàng thành công dễ dàng. Nàng chỉ cần tìm cách mở cửa thạch động, rồi thần nhiên tiến vào khu vực Đỏ.

Hành động xong xuôi, nàng sẽ trèo lên phi cơ bay khỏi giải núi trùng điệp.

Sisumang tra chìa khóa vào ổ. Thu Thu nhận thấy cửa ra vào bằng thép mỏng, gắn ổ khóa đặc biệt. Tuy mở khóa lành nghề, nàng không hy vọng đối với loại đặc biệt này. Trung ương KGB có một xưởng máy riêng, chuyên rèn ổ khóa kiên cố nhất nhì thế giới.

Cửa sắt mở ra. Bên trong là một căn phòng

rộng bát ngát. Sisumang giới thiệu :

— Đây là văn phòng của anh. Phòng riêng của anh ở cuối hành lang, hàng bên trái phía ngoài đeo số M8-P.

— Em chẳng thấy ai cả. Trong này cũng không có người gác, à anh?

— Ồ, em chóng quên quá. Anh đã nói với em nhiều lần rồi. M8 là thạch động bí mật, linh gác không biết. Chỉ một số rất ít sĩ quan tin cậy được đặc phái vào trong này. Nhưng họ cũng chỉ được canh phòng ngoài kia.

— Ngoài kia là ở đâu?

— Phía sau văn phòng của anh. Nhân viên canh phòng tới văn phòng anh bằng lối đi khác.

Thu Thu khoan thai tiến vào phòng giấy của đại tá Sisumang. Căn phòng mát rượi dưới sức điều hòa tối tân của máy lạnh. Giữa phòng chễm chệ một cái bàn bằng nhựa hình lục lăng, phía trên không để gì hết, ngoài hai cái máy điện thoại sơn đỏ chói, bình mực cũng đỏ chói.

Máy điện thoại không giống những cái thông dụng trên thế giới. Ông nghe hình thoi, còn ống nói hình bầu dục, giầy điện thoại lại nhuộm nhiều màu lòe loẹt khác nhau. Người lạ có cảm tưởng đây là phòng chơi của trẻ con.

Tuy nhiên, Thu Thu không kinh ngạc. Gần đây các nhà khoa học đã khám phá ra ảnh hưởng của hình thể và màu sắc đối với tâm tình con người. Nhiều khám đường ở Hoa kỳ được sơn phết rực rỡ. Phòng thí nghiệm ngầm dưới đất của Mỹ cũng quét với chói lọi. Hình thù quái gở và màu sắc nổi bật của đồ đạc trong phòng có,

tác dụng làm nhân viên quên được cuộc sống giam hãm, xa thành thị ồn ào và lạc thú vật chất.

Phía sau cái bàn lục lăng, Thu Thu thấy một tủ két xây khuất phần nửa vào trong tường mà nàng đoán là đúc bê-tông cốt sắt. Loại tủ này rất kiên cố. Kiên cố phần nào vì có nhiều ổ khóa bí hiểm, nhưng phần chính vì được trang bị bộ phận báo động bằng hồng ngoại tuyến.

Từ lâu, các cơ quan điệp báo trên thế giới đã xử dụng két sắt hồng ngoại tuyến. Xung quanh tủ có một hàng rào vô hình bằng tia hồng ngoại. Ai vô ý chạm vào, chuông sẽ rung lên, hoặc một họng súng bí mật sẽ khạc đạn chất chứa. Muốn khỏi đụng, phải đeo một loại kính riêng, nhìn thấy tia hồng ngoại.

Thu Thu còn bâng khuâng với nhiều ý nghĩ trái ngược thì Sisumang kéo ghế, đơn đả ;

— Em ngồi xuống đây cho đỡ mỏi chân.

Nàng ngoan ngoãn ngồi xuống, giọng nũng nịu :

— Hừ, chúng mình ngồi nhìn nhau như phỏng đá suốt đêm nay, ư?

Sisumang xoa tay loãn hỉ :

— Nếu em muốn, anh xin sẵn sàng. Được ngồi nhìn em, anh có thể không cần ăn, không cần ngủ nữa. Nhưng thôi, để anh mời em sang phòng thăm cung. A còn điều này nữa tên khủng bố có cái tên rất mỹ miều, Tên hán là Gary.

— Trùng họ với anh chàng diễn viên màn ảnh đẹp trai nhất nhì thế giới rồi.

— Chà, hán xấu như ma mút. Chưa bằng một phần trăm của tài tử Gary Cooper. Trước khi